

Arrest

nr. 58 904 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 28 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 juli 2009 een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd geactualiseerd op 30 november 2009.

1.2. Op 23 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 28 december 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2007 in België verblijft, zich volledig wenst te integreren en al geïntegreerd zou zijn, Nederlands wil leren en hiervan attesten voorlegt, een ruime vriendenkring heeft, al zijn sociale, fiscale en huurdersverplichtingen nakomt, een attest van werkbereidheid van de VDAB en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland omwille van de vervolging waaraan hij zich dan zou blootstellen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland omwille van de vervolging waaraan hij zich dan zou blootstellen volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 05.01.2007, werd afgesloten op 28.09.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk bijna 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Op 28.09.2007 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming’.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.02.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”

1.3. Op 28 december 2010 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1.2° van de Wet van 15 december 1980).

° Op 28.09.2007 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing ‘weigering Vluchtelingenstatus- weigering subsidiaire bescherming’

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.02.2007. Hij heeft echter geen Gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing die ertoe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen, aangezien in het verzoekschrift hiertegen geen middelen ontwikkeld worden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid. Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen. Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoeker aanhaalt. Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn. Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt. In de 3^e alinea van de motivering van de bestreden beslissing leest men immers na een recapitulatie van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering: "Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009." Waar de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de ingeroepen elementen van integratie en lokale verankering, wordt er dus meteen aan toegevoegd dat deze toch niets zouden

afdoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructies en waaraan verzoeker niet zou voldoen. De motivering laat verzoeker echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie. De geciteerde zinsnede uit de motivering geeft immers zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat deze geen afbreuk doen aan de criteria van de instructie welke zodus de enige criteria zijn die in aanmerking worden genomen, niettegenstaande de vernietiging ervan. De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen op zich onjuist of onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van de criteria van een inmiddels vernietigde instructie. De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk. Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode. Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen. Een afwijzing van een regularisatieverzoek, enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd. Dit is des te meer het geval, nu de bestreden beslissing genomen werd op zowel de initiële aanvraag dd. 15 juli 2009 (waarbij verzoeker zich niet op de instructie heeft beroepen doch specifiek op zijn lokale verankering en integratie) als op de aanvulling ervan dd. 30 november 2009 (waarbij verzoeker zich enige criteria van de vernietigde instructie heeft beroepen). Uit geen enkel element kan overigens worden afgeleid dat verzoeker ingevolge deze aanvulling afstand zou hebben gedaan van zijn oorspronkelijke verzoek of de daarin vervatte motieven.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd."

3.2. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de beslissing voorzien is van een manifeste tegenstrijdigheid, daar waar enerzijds gesteld wordt dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en anderzijds de aanvraag ongegrond verklaard wordt volledig in het licht van de instructies. Hij verwijt verwerende partij niet te verantwoorden waarom de elementen van integratie niet beoordeeld worden. De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen. De beslissing zet op duidelijke wijze uiteen waarom verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.B waarop hij zich in zijn aanvraag zelf heeft beroept. Immers hij legt geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, wat overigens door hem niet betwist wordt. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de beslissing niet ingaat op zijn integratie. Immers de beslissing geeft het volgende weer: "(...) Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden

met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009. (...) " Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat zij niet diende te vermelden waarom de integratie van verzoeker op zich niet volstaat opdat de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard. Immers, de voorwaarden voorzien in criterium 2.8.B zijn cumulatief. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. (...) (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) Waar verzoeker meent dat er in de beslissing een tegenstrijdigheid vevat is en dat zijn aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructies, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van de motiveringsplicht. Het eerste middel is niet ernstig."

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier. Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

3.4. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoeker eens schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, zodat zij er ook geen uitsluit waardoor verwerende partij op zorgvuldige wijze rekening diende te houden met alle relevante elementen van het dossier. Verzoeker meent dat verwerende partij de beoordelingsbevoegdheid vernauwd heeft door de instructies te blijven toepassen. Waar verzoeker meent dat verwerende partij de beoordelingsbevoegdheid vernauwd heeft, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, zoals reeds uiteengezet in het eerste middel, verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Bovendien maakt verzoeker zijn bewering, als zou de beoordelingsmarge vernauwd zijn niet aannemelijk en toont hij niet aan op welke wijze de beoordelingsvrijheid geschonden zou zijn. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. (...) (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008; Het tweede middel is niet ernstig."

3.5. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van "de Beginselen van Behoorlijk Bestuur: De Zorgvuldigheidsplicht".

Verzoeker betoogt als volgt;

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Aangezien de instructies dd. 19 juli 2009 werden vernietigd vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructies, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie.

Geenszins werden de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering aan een onderzoek en beoordeling onderworpen, doch deze worden eenvoudigweg als irrelevant terzijde geschoven onder verwijzing naar een instructie welke inmiddels vernietigd werd en dus niet meer tot het Belgisch positief recht behoort.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd."

3.6. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij als volgt:

"In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met alle relevante elementen zoals zijn lokale verankering en integratie. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de beslissing niet ingaat op zijn integratie. Immers de beslissing geeft het volgende weer: " (...) Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009. (...)" De instructie waarvan verzoeker de toepassing heeft ingeroepen en waarvan de verwerende partij niet betwist dat zij de aanvraag van verzoeker hieraan getoetst heeft, vermeldt dienaangaande het volgende: "2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve,- sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf heeft in België en die een kopij van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

(...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden: Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen. Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien. (...)" De voorwaarden gesteld door het criterium 2.8.B zijn cumulatief waardoor het loutere feit van integratie op zich niet volstaat opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond kan worden bevonden. Het derde middel is niet ernstig."

3.7. Aangezien de drie middelen nauw samenhangen worden zij gezamenlijk besproken.

3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid in kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.9. Waar verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn aangevoerde argumenten inzake lokale verankering en integratie en hieromtrent evenmin motiveert, dient de Raad net als de verwerende partij vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien de eerste bestreden beslissing stelt: *“Het feit dat betrokkene sinds januari 2007 in België verblijft, zich volledig wenst te integreren en al geïntegreerd zou zijn, Nederlands wil leren en hiervan attesten voorlegt, een ruime vriendenkring heeft, al zijn sociale, fiscale en huurdersverplichtingen nakomt, een attest van werkbereidheid van de VDAB en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ondermeer dat de door verzoeker aangevoerde elementen getoetst worden aan de *“instructies dd. 19.07.2009”*, meer bepaald aan punt 1.1. (langdurige asielpcedure) en punt 2.8.B, (duurzame lokale verankering). Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem *“in het ongewisse (laat) over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie.”*

3.10. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing aangetast is door een manifeste tegenstrijdigheid en niet deugdelijk is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.11. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

3.12. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingen-*

wet" gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.13. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de "*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*" bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

3.14. Verzoeker geeft correct aan dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk "*de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet*" vernietigd werd omdat ze "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.*"

3.15. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet echter niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

3.16. Verzoekers betoog komt erop neer dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien door het uitvaardigen van de instructie verwerende partij niets anders gedaan heeft dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: "*Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.*" Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

3.17. Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat de motivering behept is met een manifeste tegenstrijdigheid of dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.18. - Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging een bondig overzicht geeft van zijn asielprocedure, uitleg verstrekt waarom hij geen nationaal paspoort kan verkrijgen en poneert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst

“omwille van de vervolging waaraan hij zich dan zou blootstellen.” Vervolgens werpt hij puntsgewijs het volgende op:

- Verzoeker wenst voorts geregulariseerd te worden, daar hij zich volledig wenst te integreren in België;
- Het dient opgemerkt te worden dat intussen verzoeker zijn tijd in België goed benutte;
- Verzoeker doet er alles aan om verder te integreren in de Belgische maatschappij;
- Zo probeert hij de Nederlandse taal onder de knie te krijgen;
- Verzoeker zal zich tevens laten inschrijven voor een NI-taalcursus, hetwelk tot op heden niet lukte;
- Verzoeker is volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, waaronder ook het sociaal leven;
- Zo heeft verzoeker reeds een ruime vriendenkring;
- Uiteraard komt verzoeker al zijn verplichtingen na, c.q. sociale, fiscale, huurdersverplichtingen,...
- Een regularisatie is dan ook beslist in deze context opportuun. (...)

Uit het administratief dossier blijkt dat er namens verzoeker in de in punt 1.1. bedoelde actualisering van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 30 november 2009 gesteld werd: “Mijn cliënt wenst conform de instructie dd.19.07.2009 van de Minister zijn verzoek tot regularisatie dd. 15.07.2009 in toepassing van art.9 bis van de Wet van 15.12.80 zoals gewijzigd door de Wet van 15 september 2006, te actualiseren. Huidig schrijven geldt als verklaring bij het bijgevoegde typeformulier aangaande een regularisatie-aanvraag volgens de instructie dd. 19.07.09 en het geïntegreerde bundel.” Daarna wijst hij op zijn nationaal paspoort dat hij in bijlage voegt bij zijn aanvraag, geeft hij een bondig overzicht van zijn asiel-procedure, en werpt vervolgens puntsgewijs het volgende op:

- Het kan bij deze tevens worden opgemerkt dat verzoeker wenst tevens helemaal geïntegreerd is in de westerse maatschappij;
- Hij heeft reeds een goede notie van het Nederlands;
- Intense contacten met zijn naaste omgeving liggen hier aan de oorsprong;
- Verzoeker is eveneens ingeschreven voor een NI-taalcursus;
- Hij kan zonder blozen stellen volledig geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij ;
- Verzoeker toont in het bijgevoegde bundel aan dat hij een ononderbroken verblijf heeft in België voor 31.03.2007;
- Verzoeker staat ter beschikking van de arbeidsmarkt, waarbij het uiteraard zijn wens is officieel tewerkgesteld te worden;
- Hij een attest van werkbereidheid van de VDAB bekomen en maakt zich sterk bij een regularisatie een arbeidsovereenkomst te bekomen;
- Huidig schrijven geldt tevens als een verzaking aan elke verzoek tot financiële hulpverlening.
- Verzoeker wenst dan ook geregulariseerd te worden op grond van punt 2.8.B van de instructie van 19.07.2009 daar hij een ononderbroken verblijf in België heeft voor 31.03.2007, werkbereid is, een duurzame lokale verankering in België heeft en zich sterk maakt een arbeidsovereenkomst te bekomen”.

In het “Typeformulier regularisatieaanvraag” dat bij de hierboven vermelde actualisering van de verblijfsaanvraag overgemaakt werd, kruiste verzoeker blijkens het administratief dossier het volgende aan:

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.
- De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :
  - De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen
  - De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen
  - Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.
  - Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”

3.19. Uit het gestelde in punt 3.18. blijkt dat verzoeker zich uitdrukkelijk beroept op de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald punt 2.8. B en in het licht hiervan zijn elementen actualiseert. Verzoeker maakt een onderscheid tussen de oorspronkelijke aanvraag om verblijfsmachtiging van 19 juli 2009 en de actualisering ervan op 30 november 2009 maar daargelaten de vaststelling dat uit het gestelde in punt 3.18 niet kan afgeleid worden dat verzoeker enerzijds zijn oude aanvraag wenste behandeld te zien in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de actualisering ervan wenste behandeld te zien in het licht van de instructie van 19 juli 2009 en daargelaten de vraag wat de zin is van de behandeling van een oude aanvraag die later geactualiseerd werd, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.16. Verzoeker toont ook niet aan dat de elementen van zijn oorspronkelijke aanvraag om verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de staatssecretaris positief zouden beoordeeld geweest zijn op grond van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid zoals die gold voor het treffen van de instructie van 19 juli 2009 zodat de hele discussie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.20. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing verschillende door verzoeker aangehaalde elementen worden beoordeeld in het licht van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist de gedane beoordelingen op zich niet en toont evenmin aan dat verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid te dezen op een kennelijk onredelijke wijze heeft toegepast.

3.21. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van gegevens die zijn zaak kenmerken aanleiding diende te geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, op een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft toegepast op zijn aanvraag om verblijfsmachtiging door deze ongegrond te verklaren.

Het eerste, tweede en derde middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA